

дядь този градъ и прѣдалъ намѣрнитѣ въ него ранени и болни отъ македонскитѣ войски, както и малкия македонски гарнизонъ — на жестака смъртъ.

И тъй и двѣтѣ противни войски, раздѣлени отъ планинитѣ, ненадѣйно се видяли една на друга въ тилъ, една на друга на съобщенията, тъй, че персийската била расположена съ тила си къмъ Гърция, а Александровата съ тила си къмъ Персія! Страненъ случай и странно положение произлѣзли отъ това, че Александръ, като заелъ Сирийскитѣ Врата, не заелъ Аманийскитѣ, които лѣжали близо до първитѣ; поне нито Аррианъ, нито другитѣ историци нищо за това не споменуватъ. Прѣднамѣрено отъ страна на Александра опущение тукъ не може да се съзрѣ; доказателство за това служи удивлението му и неисканието да повѣрва на извѣстието, че Дарий се намира въ Иссъ. Че Александръ тръгналъ за Сирия не прѣзъ Аманийскитѣ Врата, а прѣзъ Сирийскитѣ, може да се обясни съ това, че Дарий спорѣдъ слуховетѣ стоялъ на станъ по близо до послѣднитѣ, отколкото до първитѣ, и при това Сирийскитѣ Врата се намирили на главния, правия пѣтъ на дѣйствиата на Александра покрай источнитѣ брѣгове на Сръдиземно море. Но причината, за гдѣто Аманийскитѣ Врата не били заети поне съ единъ малкъ наблюдателенъ отрядъ отъ лежки войски, не може да се обясни съ друго, освѣнъ съ малкото развитие и несвършенното състояние въ онова време, както и въобще, много или малко, въ старитѣ времена, на полската служба въ лежитѣ войски. Както и да било прочее, Александръ се намиралъ въ много трудно положение и въ случай на поражение се излагалъ на голѣма опасностъ. Но въ туй именно, което би уплашило обикновенния или по-

срѣдственния полководецъ, той виждалъ само залога на побѣдата за себѣ си и погубванието на персийцитѣ. И дѣйствително, можала ли е побѣдата надъ Дария, който съ многобройната си войска се забугалъ въ планинитѣ, да бжде макаръ и малко съмнителна за Александра? И за това, при всичко, че първото му чувство било, както казахме, удивлението, но непосредствено послѣдвалото слѣдъ него било радостъта и твърдата увѣренность въ побѣдата. И тѣзи увѣренность той напълно умѣялъ да прѣдаде и на войскитѣ си. Като събралъ всичкитѣ военачалници, той съ една силна, увлѣкателна рѣчь имъ прѣдставилъ всичкитѣ згоди на собственото имъ положение и всичкитѣ незгоди на положението на персийцитѣ, които обѣщавали на македонцитѣ несъмнѣнна побѣда, а пъкъ побѣдата—завоюванието на персийското Царство, прѣдставилъ имъ всичкото прѣвѣсходство на македонскитѣ войски надъ персийскитѣ и прѣдшешествувавшитѣ усѣихи, и до такава степенъ ги распалилъ, щото тѣ радостно поискали веднага да тръгнатъ на бой. Всичкитѣ послѣдующи слѣдъ това распорѣждания на Александра заслужватъ пълно внимание. Той заповѣдалъ на войскитѣ най напѣрѣдъ да подкрѣпятъ силитѣ си, като се нахранятъ, слѣдъ това незабавно испратилъ часть отъ легката пѣхота и конница напѣрѣдъ да заематъ Сирийскитѣ Врата и да наблюдаватъ за персийцитѣ, а въ полунощъ (прѣзъ ноемврий 333 година) тръгналъ слѣдъ тѣхъ съ главнитѣ сили. Като се спрѣлъ при Сирийскитѣ Врата на малка почивка, на разсъмнувание той излѣзълъ на равнината. Стисната между планинитѣ и морето, тѣзи равнина била твърдѣ тѣсна и едва достатѣчна за построението на македонскитѣ, а още по-малко — на персийскитѣ войски въ боенъ рѣдъ. Малката рѣчи-